

[Justitsministeren.]

være så tilfredsstillende hos os, som den har været i Sverige. Jeg mener, at den ville have frembudt administrative vanskeligheder indenfor en forholdsvis kort tid, og at den ville have virket som et langt tungere apparat end den nuværende administrative ordening.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup spurgte vedrørende forslaget til udlændingelov § 2, stk. 2, hvad der nærmere skulle ligge i udtrykket, at den pågældende udlænding skulle sandsynliggøre rigtigheden af påstanden om, at han var politisk flygtning. Jeg har dermed navnlig ment, at det rene påskud om at være politisk flygtning naturligvis ikke kunne antages. Hvor langt man så skal gå, må bero på et skøn, men jeg er enig i, at det kan vi drøfte nærmere i udvalget.

Det ærede medlem nævnte endvidere, at reglen i § 8, stk. 2, vel principielt kunne være ønskelig, men at det kunne være noget tvivlsomt, hvilken praktisk betydning den vil få. Jeg mener, at den i hvert fald ville få den praktiske betydning, at der vil blive lagt et vist pres på politiet om at fremskynde sagen, og det anser jeg for meget betydningsfuldt. Hvor megen praktisk trang der i øjeblikket er til at indføre en sådan bestemmelse, er noget vanskeligt at afgøre. Det er mit indtryk, at der har været steder, måske navnlig rundt om i provinsen, hvor man ikke har så mange af den slags sager, og hvor bestræbelserne for at skaffe oplysninger om den pågældende udlænding måske ikke har været fremskyndet med den fornødne hast. Det er ikke mindst tilfælde af den art, jeg har haft i tankerne ved det foreliggende forslag.

Det ærede medlem spurgte videre, hvorledes jeg så på bestemmelsen i § 8, stk. 3, og om der ikke var anledning til eventuelt at fastsætte en bestemt frist fra dommerens side i de tilfælde, hvor en udlænding var blevet anholdt af politiet og nu blev fremstillet i retten. Også det spørgsmål har jeg overvejet, da jeg formulerede bestemmelsen. Jeg mener, at resultatet vil blive, at man, som det er tilfældet i sager, hvor den pågældende er sigtet, altid eller praktisk taget altid vil fastsætte en frist. Når det drejer sig om straffesager, har man dog visse tilfælde, hvor den pågældende, om jeg så må sige, sidder på retens ansvar; det gælder nemlig i de tilfælde, hvor politiet har indleveret begæring om forundersøgelse, og hvor retten altså er blevet opmærksom på, at denne mand er arresteret, og nu skal der ske noget i sagen. En lignende betragtning kunne man også

tænke sig anvendt i visse tilfælde her, men det er muligt, vi skal gå over til at foreskrive, at der altid skal fastsættes en frist. Det kan vi forhandle nærmere om i udvalget.

Om de bemærkninger, som det ærede medlem hr. V. Hauch fremsatte vedrørende hotellsedlerne, skal jeg om lidt fremsætte nogle få betragtninger.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen spurgte med hensyn til paslovens § 3, hvori lempelsen bestod i reglen vedrørende hotellsedler m. v. Det er meget nemt at svare på det. Lempelsen findes i § 3, stk. 4; den består deri, at jeg for det første ikke mere overlader til politiet at bestemme, om meddelelsen skal ske på den ene eller den anden måde; dernæst består den i, at jeg i stedet for den tidligere regel om, at justitsministeren kan bestemme, at værten foruden at give de nævnte meddelelser skal føre en autoriseret protokol, nu foreslår, at det kan ske *i stedet for* de nævnte meddelelser.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen spurgte vedrørende reglen i § 5, om straffebestemmelsen, fængsel indtil 6 måneder, var helt hensigtsmæssig. Jeg kan oplyse, at den praktiske erfaring viser, at der ikke bliver givet højere straffe, så det må jeg mene den er.

Reglen i § 26 i forslaget til udlændingelov om, at disse bestemmelser også skal gælde for Grønland, er blevet optaget i forslaget efter forhandling med Grønlandsdepartementet, og jeg er naturligvis villig til at drøfte nærmere, om den er hensigtsmæssig i den foreliggende form.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen var navnlig inde på spørgsmålet om, hvorvidt det var rigtigt på dette område at have en bemyndigelseslov, en lovgivning, der navnlig giver politiet og desuden også justitsministeren visse bemyndigelser. Jeg har allerede i bemærkningerne til dette lovforslag udtalt, hvorfor jeg mener det er rigtigt at give en bemyndigelseslov på dette område. Det er nødvendigt at afpasse lovgivningen om udlænding m. v. efter de skiftende forhold i omverdenen, og på disse forholds udvikling øver et lille land som Danmark kun ringe eller måske slet ingen indflydelse; deraf mener jeg følgen bliver, at lovgivningen på dette område i et vist omfang må blive bemyndigelseslove. Som bekendt er jeg personlig ingen tilhænger af bemyndigelseslovgivning, og jeg har derfor søgt i disse lovforslag at lægge fast så nogenlunde klart, synes jeg, hvori bemyndigelsen skal bestå. Jeg synes, man klart kan se, hvad de administrative regler i givet fald